

O R Ę D O W N I K

STAROSTWA I POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby, przynajmniej raz w tygodniu. — Prenumerata kwartalna 60 mk., miesięczna 25 mk. poszczególny numer 3 mk.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 9,— marek od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 15,— marek od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Dziennik Gdański”, Gdańsk.

Nr. 68.

Puck, sobota, dnia 10 września 1921 r.

Rok 35.

Cześć Urzędowa

- Treść:** 615. Okólnik Ministra b. dz. pr. w sprawie grzywien jako środków administracyjno-egzekucyjnych.
616. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego w sprawie powstania pożaru leśnego.
617. Okólnik Wojewody Pomorskiego w sprawie zakazu noszenia odznak wojskowych przez bezterminowo urlopowanych z wyjątkiem odznaczeń.
618. Okólnik Wojewody Pomorskiego w przedmiocie dokonywanej przez banki niemieckie i gdańskie sprzedaży zastawionych walorów polskich kas samorządowych.
619. Dotyczy Komisarjatów Urzędu dla rozbitków.
620. Ochrona kultur rolnych.
Ogłoszenia.

615.

OKÓLNIK

Ministra b. dz. pr. w sprawie grzywien jako środków administracyjno-egzekucyjnych.

I.

Ustawa sejmowa z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany przepisów o wymiarze grzywien, nawiązek i wynagrodnego w b. dzielnicy pruskiej (Dziennik Ustaw nr. 31 p. 181) podwyższa dziesięciokrotnie między innymi także i kwoty pieniężne, określające wedle obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej a przed dniem 8 stycznia 1919 r. wydanych ustaw i rozporządzeń niemieckich i pruskich, najwyższe granice wymiaru grzywien jako środków egzekucyjnych.

Ustawa ta weszła w życie z dniem 1 czerwca b. r.

II.

Najwyższą granicę wymiaru grzywien jako środków administracyjno-egzekucyjnych określa między innymi § 132 pruskiej ustawy z 30 lipca 1883 r. o ogólnej administracji krajowej (Zbiór Ustaw str. 195).

Postanowienia tego § dotyczą w b. dzielnicy pruskiej Wojewodów, Starostów, Starosty Grodzkiego w Poznaniu, oraz miejscowych władz administracyjno-policyjnych, Prezydentów miast, stanowiących osobny powiat (Bydgoszcz, Grudziądz, Poznań i Toruń), Magistratów miast, a wreszcie Naczelników gmin wiejskich (Przełożonych obszarów dworskich). § 132 wspomnianej ustawy nie narusza ustawowych upoważnień przymusowych innych władz (§ 6 ustawy z 30 lipca 1883 r. Zb. Ust. pr. str. 195) a w szczególności Urzędów Wojewódzkich, jako tych urzędów, na które przeszły po myśli art. 8 ustawy sejmowej z 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej (Dz. Pr. nr. 64 p. 385) atrybucje rejencji obwodowych, dla których to urzędów wojewódzkich obowiązuje nadal postanowienie § 48 punkt 2 pruskiego rozporządzenia z 26 grudnia 1808 r. o ulepszeniu urzędowania władz prowincjonalnych, policyjnych, i skarbowych (Zbiór Ustaw z r. 1817 str. 282), określające najwyższe

granice wymiaru grzywien, służących rejencji w razie potrzeby na zasadzie § 11 instrukcji z 23 października 1817 o prowadzeniu czynności rejencji w państwach Królewsko-pruskich (Zbiór Ustaw pruskich str. 248). Oczywiście i w tym wypadku nastąpiło po myśli ustawy wymienionej pod I dziesięciokrotne podwyższenie. § 132 wyżej wymienionej ustawy nie narusza też przepisów o przymusowym postępowaniu administracyjnym celem ściągania kwot pieniężnych (Zbiór Ustaw pr. str. 545).

III.

Wobec podwyższenia pod I przedstawiają się od 1 czerwca r. b. począwszy najwyższe granice upoważnień poszczególnych władz do wymierzania grzywien jako środków egzekucyjnych na zasadzie § 132 pruskiej ustawy z 30 lipca 1883 r. o ogólnej administracji krajowej (Zbiór ustaw str. 195) następująco:

- dla Naczelników gmin wiejskich (Przełożonych obszarów dworskich), do 50 marek,
- dla miejscowych władz administracyjno-policyjnych i Burmistrzów (Magistratów) miast w powiatach wiejskich, do 600 marek,
- dla Starostów, Starosty Grodzkiego w Poznaniu, Prezydentów (Magistratów) miast, stanowiących osobny powiat do 1500 marek, a wreszcie
- dla Wojewodów do 3000 marek.

Zaznacza się, że § 132 wspomnianej ustawy upoważnia do przeprowadzenia w drodze przymusowej zarządzeń wydanych w wykonaniu władzy zwierzchniej a uzasadnionych ustawowemi kompetencjami odnośnych władz, oczywiście tylko w dziedzinie ogólnej administracji krajowej. W tych wszystkich wypadkach zaś rozchodzi się jedynie o wymuszenie pewnej czynności lub zaniechania. Natomiast gdy chodzi o administracyjną egzekucję kwot pieniężnych, mają zastosowanie postanowienia pruskiego rozporządzenia z 15 listopada 1899 r. o przymusowym postępowaniu administracyjnym celem ściągnięcia kwot pieniężnych (Zbiór ustaw str. 545).

Najwyższy wymiar aresztu, wchodzącego w miejsce nieściągalnej grzywiny, pozostał nadal ten sam i wynosi po myśli § 132 wyżej wymienionej ustawy w wypadkach pod a) — jeden dzień, w wypadkach pod b) — jeden tydzień, w wypadkach pod c) — dwa tygodnie, w wypadkach pod d) — cztery tygodnie.

Przepisy o środkach prawnych przeciw zagrożeniu, nałożeniu i wykonaniu środka egzekucyjnego z § 132 wyżej wymienionej ustawy zawiera § 133, ustęp 1 i 2 tej samej ustawy. Kar aresztu, wstępujących w miejsce nieściągalnej kary pieniężnej, nie wolno wykonywać przed wydaniem ostatecznej uchwały lub przed prawomocnością rozstrzygnięcia na skutek założenia środka prawnego, względnie przed upływem czasu wyznaczonego do założenia tego środka (§ 133 ustęp 3 wymienionej wyżej ustawy).

IV.

Przy tej sposobności zaznacza się, że wspomniana pod I ustawą nie zostały podwyższone najwyższe granice grzywien, jakie mogą być zagrożone za przekroczenia rozporządzeń policyjnych. W tym względzie więc obowiązują dotychczasowe przepisy, a mianowicie:

- a) § 5 pruskiej ustawy o zarządzie policyjnym z 11 marca 1850 r. (Zbiór Ustaw str. 265) oraz
- b) szósty tytuł pruskiej ustawy z 30 lipca 1883 r. o ogólnej administracji krajowej (Zbiór Ustaw str. 195) ze zmianami dokonane w obu tych przepisach przez
- c) rozporządzenie Ministra b. dzielnicy pruskiej z 11 stycznia 1920 r., dotyczące wysokości kar zagrożonych w rozporządzeniach policyjnych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa b. dz. pruskiej nr. 3 str. 54).

Najwyższa granica grzywien, jakie mogą być zagrożone w rozporządzeniach policyjnych za przekroczenie tych rozporządzeń policyjnych, wynosi w myśl powyższych przepisów:

- a) dla rozporządzeń policyjnych Wojewody do 600 mk.
- b) dla rozporządzeń policyjnych Starosty oraz miejscowej władzy policyjnej w miastach wydzielonych z powiatów do 300 mk.
- c) dla rozporządzeń policyjnych miejscowej władzy policyjnej w miastach niewydzielonych z powiatów oraz na wsiach do 50 mk.
a za zezwoleniem Wojewody do 100 mk.

Podając powyższe zestawienie dla ułatwienia orientacji w obowiązujących obecnie przepisach, polecam ich ścisłe przestrzeganie.

Poznań, 13 czerwca 1921.

Minister

w z. (—) Polczyński.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, 20 sierpnia 1921 r.

Lipski, starosta.

616.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Pom. w sprawie powstania pożaru leśnego.

Panująca od dłuższego czasu posucha i mnożące się ostatnio w przerażający sposób pożary leśne, które narażają Skarb Państwa na miljonowe straty, zniewalają Dyрекcję Lasów Państwowych do zwrócenia uwagi na przepisy policyjno-leśne w sprawie zapobieżenia powstaniu pożarów leśnych, według ustawy z dnia 1 kwietnia 1880, które należy podać do jak najszerszej publicznej wiadomości.

I. Ukaraniu grzywną do 1500 mk. albo aresztem podpada ten, kto zapala własne torfowiska, wrzosowiska, krzaki na wolnym polu bez poprzedniego zaawizowania o tem miejscowej władzy policyjnej lub naczelnika gminy, jakoteż ten, kto nie przestrzega wydaných w tej mierze policyjnych środków ostrożności (§ 32 cyt. ust.).

II. Grzywną do 500 mk. albo aresztem do 14 dni zostaje ukarany ten,

1. kto wchodzi do lasu z niezamkniętym ogniem lub światłem, albo też zbliża się z tem do lasu na niebezpieczną odległość,
2. kto opuszcza lub porzuca w lesie palące się, lub żarzące przedmioty, albo się z nimi nieostrożnie obchodzi,
3. kto w lesie, albo w pobliżu lasu, bez zezwolenia sołtysa, w którego obrębie leży las, a w lasach państwowych bez zezwolenia przynależnego urzędnika leśnego roznieca ogień, albo roznieconego za zezwoleniem ogniska nie pilnuje należycie lub nie zagasi,

4. kto przy pożarach leśnych, zawezwany do pomocy przez władzę policyjną, sołtysa albo jego zastępcę, albo przez właściciela lasu, albo przez urzędnika leśnego, nie usłucha wezwania, jakkolwiek mógłby to uczynić bez narażenia się na znaczne szkody (§ 44 powołanej ustawy).

Zaznacza się przeto, że za pomoc przy gaszeniu ognia nie przysługuje osobom przy tem zatrudnionym żadne wynagrodzenie, iakkolwiek państwowa administracja leśna udziela jednostkom, które się szczególnie odznaczyły przy gaszeniu pożaru, albo też zniszczyły sobie przy tem odzież, odpowiednią remunerację, a osobom, zajęтым przez dłuższy czas przy gaszeniu, orzeźwiających trunków.

Na ścisłe przestrzeganie powyższych przepisów powinno przedewszystkiem zwracać uwagę organa policyjne podczas patroli służbowych jako też urzędnicy i straż leśna, dalej pp. wójtowie, sołtysi, przełożeni obszarów dworskich, oraz wszyscy obywatele, którym dobro majątku państwowego leży na sercu, a o wszelkich uchybieniach powyższym przepisom donieść władzy celem ukarania winnych.

Toruń, dnia 5 sierpnia 1921.

Dyrektor Lasów Państwowych
(—) Inż. Waclawik.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i ścisłego przestrzegania.

Puck, dnia 17 sierpnia 1921

Lipski, starosta.

617.

Okólnik Wojewody Pomorskiego w sprawie zakazu noszenia odznak wojskowych przez bezterminowo urlopowanych z wyjątkiem odznaczeń.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wojskowych doszły wypadki, że zdemobilizowani i bezterminowo urlopowani noszą bezprawnie dalej odznaki wojskowe jako to:

Czapki wojskowe,
orzelki z tarczą na czapce i na naramiennikach,
patki na płaszczu i kurtce,
naramienniki na płaszczu i kurtce,
wężyki na kurtce,
numera pułków na naramiennikach,
emblemata i specjalne godła wojskowe,
sznury naramienne.

Stan taki sprzeciwia się obowiązującym w tej mierze przepisom ustaw karnych, jako umożliwiający wykorzystywanie tych odznak do wszelkiego rodzaju nadużyć.

Niemniej wywołuje to w licznych wypadkach wiele nieporozumień w życiu codziennem.

I tak niejednokrotnie zdarzało się, że osoby takie z powodu nieoddania wojskowemu ukłonu wojskowego, były przez nich z tego powodu zatrzymywane, co wywołuje w konsekwencji konieczność niemiłych wyjaśnień po stronie zatrzymanego.

Z tego powodu, celem zapobieżenia niewłaściwościom, zarządzam, co następuje:

1) PP. Starostowie i Prezydenci podadzą do publicznej wiadomości, że noszenie przez zdemobilizowanych i bezterminowo urlopowanych wyżej wymienionych odznak wojskowych, jest surowo zabronione i że niezastosowanie się do tego zakazu pociąga za sobą kary sądowe, przewidziane art. 360 L. 8 kodeksu karnego.

Nie stosuje się to oczywiście do odznak pamiątkowych, odznaczeń i orderów otrzymanych w czasie służby wojskowej w b. formacjach polskich oraz Wojsku Polskiem.

2) W związku z powyższem będą PP. Starostowie i Prezydenci miast za pomocą organów państwowych jak i samorządowych baczna uwagę na przestrzeganie

tego rozporządzenia zwracać, przyczem ujawnione wypadki przekroczeń należy skierować do właściwych władz sądowych.

Toruń, dnia 30-go lipca 1921 r.
Wojewoda Pomorski
w z.
Stonawski.

Powyższe do wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 18-go sierpnia 1921 r.
Lipski, starosta.

618.

Okólnik Wojewody Pomorskiego w przedmiocie dokonywanej przez banki niemieckie i gdańskie sprzedaży zastawionych walorów polskich kas samorządnych.

Zdarza się coraz częściej, że banki niemieckie i gdańskie, mając pretensje do polskich kas samorządnych, aresztują ich wierzytelności do instytucji niemieckich, lub papiery wartościowe dla nich dostępne. W szczególnie trudnem położeniu znajdują się owe kasy samorządne, które jeszcze za czasów niemieckich cedowały swe papiery jako kaucję dla zabezpieczenia długu, jaki zaciągnęli wówczas w obecnie zagranicznych bankach i instytucjach kredytowych.

Instytucje dopiero co wspomniane, chcąc uchronić się przed likwidacją swych wierzytelności, przystępują obecnie do zaspokojenia swych pretensji drogą sprzedaży znajdujących się w ich posiadaniu walorów. Prawo swe do sprzedaży tych walorów opierają one na § 1228 i następnych kodeksu cywilnego, nie zważając oczywiście, że sprzedaż zastawionych papierów wartościowych, zmierzająca do realizacji wierzytelności, sprzeciwia się artykułowi 297 lit. b wersalskiego Traktatu pokoju, według którego wszelkie rozporządzenie wierzytelnościami podlegającymi likwidacji jest wzbronione i nieważne, jak też, że niezgodną jest z przepisem § 1228 ust. drugi kod. cyw., według którego wierzyciel zastawny jest uprawniony do sprzedaży zastawionego przedmiotu jedynie wówczas, gdy pretensja jego stała się płatną (co wobec ustanowionej wersalskim traktatem likwidacji nie ma miejsca), nadto, że taka sprzedaż sprzeciwia się § 1243 kodeksu cywilnego, w myśl którego sprzedaż jest nieprawdą, skoro dokonana została wbrew przepisom § 1228 ust. 2 i następnych.

Celem uchronienia polskich kas samorządnych przed stratami, któreby powstać mogły przez sprzedaż zastawionych papierów, należy pouczyć wszystkie jednostki samorządne, aby bezwarunkowo nie godziły się na sprzedaż zastawionych walorów a wszelkie do nich w tym przedmiocie nadchodzące pisma instytucji niemieckich i gdańskich wysyłały bezzwłocznie prosto do Głównego Urzędu Likwidacyjnego, Wydział VI, w Poznaniu.

Toruń, dnia 12-go sierpnia 1921 r.
Wojewoda Pomorski
w z.
Stonawski.

Powyższe podaję urzędem mi podległym do wiadomości i przestrzegania.

Puck, dnia 20-go sierpnia 1921 r.
Lipski, starosta.

619.

Dotyczy Komisarjatów Urzędu dla rozbitków.

Na mocy ustawy o rozbitkach z dnia 17 maja 1874 i polecenia Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego mianowałem Komisarzy dla rozbitków, których naczelnym urzędem jest Urząd dla rozbitków w Pucku. Kierownikiem Urzędu dla rozbitków jest starosta powiatu puckiego.

Wybrzeże podzielono na następujące odcinki:

- 1) Komisarjat Oksywie dawniej Sopot, od granicy Woln. Miasta Gdańska do Rewy. Komisarzem Urzędu dla rozbitków jest rybak Jan Kąkol w Mechlinkach.
- 2) Komisarjat Puck od Rewy do Wielkiejwsi. Komisarz właściciel domu Jan Srompski w Pucku.
- 3) Komisarjat Hel obustronne wybrzeże półwyspu Hel od końca półwyspu do latarni morskiej pod Borem. Komisarz leśniczy Skomrok w Helu.
- 4) Komisarjat Jastarnia ztąd do Kuśnicy. Komisarz borowy Wysocki w Jastarni.
- 5) Komisarjat Chałupy ztąd do Olszyn, pomiędzy Wielkąwsią i Chałupami. Komisarz rybak Henryk Budda z Kuśnicy.

6) Komisarjat Wielkowieś ztąd do Rozewia. Komisarz rybak Adam Hirtha z Wielkiejwsi.

7) Komisarjat Karwia od tamtąd aż do strugi przy Karwińskich Błotach. — Komisarz Franciszek Miłosz z Ostrowa.

8) Komisarjat Karwińskie Błota od tamtąd aż do niemieckiej granicy. — Komisarz Józef Bizewski z Karwi.

Znalezione na wybrzeżu, wyrzucone przez bałwany morskie rzeczy należące do rozbitków bądź to własności państwowej, bądź prywatnej, należy natychmiast zgłosić u odnośnego komisarza dla rozbitków, który zarządzi dalsze wedle odebranej instrukcji. Ludność nadbrzeżna jest zobowiązana na rozkaz komisarza udzielić rozbitkom pomocy.

Niezastosujący się do powyższego podlegają karze wyszczególnionej w ustawie o rozbitkach.

Pp. sołtysi i przełożeni obszarów dworskich ogłoszą powyższe w przyjęty sposób.

Puck, 30 sierpnia 1921 r.

Lipski, starosta.

620.

Ochrona kultur rolnych.

Wobec tego, że doniesienia na nadużycia żołnierzy po wsiach (rekwizycje, rabunki, spazanie łąk), często zbyt ogólnikowo, wpływają wprost do M. S. Wojsk. proszę o wydanie podległym M. S. Wewn. organon administracji politycznej wskazówek, by wszelkie przebiegi posiadane wiadomości o wspomnianych nadużyciach skierowywały po ustaleniu konkretnych danych do najbliższych lokalnych władz wojskowych wzgl. D. O. Ger w myśl rozkazu M. S. Wojsk. pociągać będą winnych bezwzględnie do odpowiedzialności karno-dyscyplinarnej.

Minister Spraw Wojskowych
(—) Sosnkowski
generał-porucznik.

Powyższe podaję do publicznej wiadomości. Skągi takie należy skierować natychmiast do Starostwa.

Puck, 17 sierpnia 1921.

Lipski, starosta.

OGŁOSZENIA

Komunikat.

Biblioteka Zawodowa Graficzna (Warszawa, 1 Bracka 18 m. 39), przystępuje do opracowania historii współczesnego przemysłu graficznego w Polsce zwraca się do wszystkich zakładów graficznych, które z powodu braku adresu nie otrzymały dotychczas kwitstionariusza, aby natychmiast nadesłały pod powyższym podanym adresem następujące szczegóły: 1) Dokładne brzmienie firmy. 2) Dokładny adres. 3) Rok założenia. 4) Ilu obecnie firma zatrudnia pracowników. 5) Ilor i jakimi maszynami firma rozporządza. 6) Roboty wzniesione wykonane w własnym zakładzie. 7) Czy firma posiada własne godło. 8) Kiedy użyła go po raz pierwszy. 9) Kto je projektował.

Odbitkę godła uprasza się dołączyć dla reprodukcji.

